

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 7 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – KP/ LO

(Sprawa C-83/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Protokół haski z 2007 r. — Prawo właściwe dla zobowiązań alimentacyjnych — Artykuł 4 ust. 2 — Zmiana miejsca zwykłego pobytu wierzyciela — Możliwość stosowania z mocą wsteczną prawa państwa nowego miejsca zwykłego pobytu wierzyciela, tożsamego z prawem państwa siedziby organu orzekającego w sprawie — Zakres znaczeniowy wyrażenia „jeśli wierzyciel nie może [...] uzyskać świadczeń alimentacyjnych od dłużnika” — Przypadek, w którym wierzyciel nie spełnia określonych przez prawo przesłanek)

(2018/C 268/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: KP

Druga strona postępowania: LO

Sentencja

1) Artykuł 4 ust. 2 protokołu haskiego z dnia 23 listopada 2007 r. o prawie właściwym dla zobowiązań alimentacyjnych, zatwierdzonego, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, decyzją Rady 2009/941/WE z dnia 30 listopada 2009 r., należy interpretować w następujący sposób:

- okoliczność, że państwo siedziby sądu jest tożsame z państwem, w którym wierzyciel ma swoje miejsce zwykłego pobytu, nie stanowi przeszkody dla stosowania rzeczonoego przepisu, pod warunkiem że porządek prawny, do którego odsyła subsydiarna norma kolizyjna owego przepisu, nie jest tożsamy z porządkiem prawnym, do którego odsyła główna norma kolizyjna przewidziana w art. 3 owego protokołu;
- w sytuacji gdy wierzyciel z tytułu zobowiązania alimentacyjnego, który dokonał zmiany swojego miejsca zwykłego pobytu, wytacza powództwo przeciwko dłużnikowi z tytułu rzeczonoego zobowiązania przed sądami państwa swojego nowego miejsca zwykłego pobytu w odniesieniu do okresu, kiedy wierzyciel ów zamieszkiwał w innym państwie członkowskim, prawo państwa siedziby sądu, które jest jednocześnie prawem państwa nowego miejsca zwykłego pobytu wierzyciela, może znaleźć zastosowanie, o ile sądy państwa siedziby sądu, przed którym wytoczono powództwo, były właściwe do rozpoznania sporu mającego za przedmiot zobowiązanie alimentacyjne pomiędzy tymi stronami i w odniesieniu do danego okresu.

2) Zawarte w art. 4 ust. 2 protokołu haskiego z dnia 23 listopada 2007 r. sformułowanie „nie może uzyskać [...] świadczeń alimentacyjnych” należy interpretować w ten sposób, że odnosi się ono także do sytuacji, w której wierzyciel nie może uzyskać świadczeń alimentacyjnych na podstawie prawa państwa swojego uprzedniego miejsca zwykłego pobytu z powodu niespełnienia określonych przewidzianych przez to prawo przesłanek.

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 z 29.5.2017.